

העם

מישחק השבוע

על אחד העצים ברחוב בנייהודה, בצפון תל-אביב, ישבו כמה ילדים, כל אחד על ענף משלו. "הלו נמר אחד, יש לי ארבעים הרוגים!" צעק אחד. "הלו נמר שניים, יש לי חמשים הרוגים!" קרא השני. "הלו נמר חמש, יש לי מאה הרוגים ועשרים פצוץ עים!" הריע שלישי.

היה זה המישחק הפופולרי של השבוע: מישחק עזה.

אחת שעה ישב צעיר בלונדי על הסילו הגבוה של גירום. סרק את השטח בתנועות קצובות ושיגרתיות. ממול הוזקר צריח של מסגד, בתים לבנים וחומים נואו בבידור מפליא מבעד למשקפת המצוינות. המשקפת עברה על פני שדה פתוח, חזרה אליו: שלוש דמויות בשטח. הצופה ידע: אלה חיילים "משלנו", מימין התנועע משהו. המשקפת דלקה אחריו. שתי חיות דהרו בשדה: צבועים, בעלי עור צהוב שנראה כלבן בקרני השמש. הם נטשו את גיורת גיר רים, עברו לשטח עין-השלושה. הצופה המי שין לסרוק.

היה זה הצד השני של אותו מישחק, שהכביע את חותמו על כל מאורעות השבוע, החל מחישובי הקואליציה של בני גיי. וכלה בחיי המשפחה של רבים, שהדביקו למצח נשותיהם נשיקה של "להתראות!"

מדיניות

הסיבוב האחד-רחצי

ראה שער

לפני חצי שנה ערכו כוחות צה"ל את הפשיטה הגדולה ליד עזה. אותה שעה תמהו כל הממחים נוכח התגובה המתונה של המצרים. עבד אל-נאצר לא ענה בפעולה, הסתפק באיומים.

השבוע נתברר פשר השתיקה המזורה. אחרי עזה התכנסו ראשי המשטר והצבא לישיבה סודית, החליטו מה הדרך היעילה ביותר לפגוע בישראלים אם יתחדד המצב. החדש, הכל הבינו שמלחמה אינה כדאית: אי-אפשר להוציא מצריים את מיטב הצבא הסדיר, שהוא בסיס המשטר כולו. גם המערך האיסטראטגי של הרצועה נותן לצה"ל יתרון עצום במלחמה גלויה.

לעומת זאת הבינו הקצינים המצריים ש'אפשר, במחיר זול בדם וכסף, להפוך את החיים הסדירים בישראל לגיהנום. לשם כך לא היה צורך אלא בחוליות מעטות של לוח"מים מאומנים היטב, שיפעלו לפי דרכיהם קרב המסתוריות של שבטי ערב: לפגוע, להיסוג, לפגוע שנית במקום בלתי-צפוי.

התכנית הוכנה. הלוחמים גויסו ואומנו (ראה עמודים 101 ו-102). כשכבשו כוחות צה"ל, לפני שבועיים, שני משלטים מצריים ליד משק מפלסים, ניתנה האות. הסיבוב האחד-רחצי צי התחיל.

לעמוד באמצע הנהר. האיסטראטגיה המטריית הפתיעה את ישראל. חותיקי חזית הדרום זכרו כי המצרים אמנם היו תמיד חיילים טובים בהגנה, אולם הצטיינו בחדר מסתורי מפני הלילה, לא פעלו מעולם אחרי רדת החשיכה. הפידאין גילמו אופי חדש של לוחם מצרי. בעלי דעה צלולה הבינו שיש רק שתי דרכים להפסקת המלחמה-הזוערה: להיכנע למצרים או לכבוש את הרצועה.

לפני כמה חודשים ביקר דויד בן-גוריון באחד ממשקי השומרה-הצעיר מול עזה. בשרי חה חופשית, שהתפתחה בין הא"ר ומא"ר היו למודיה-קרבות, ביקש בני גיי. לשכנע את המתישבים שגם הם, אנשי מפ"ם נאמנים, גם אינם יכולים אלא לרצות בחיסול הרצור עה המאיימת על ביתם.

אנשי המטק לא רצו להסכים לדעה זו. לפי מיטב השקפתם, אין פתרון צבאי אמיתי למלחמה הישראלית-ערבית. אולם גם הם נאלצו להודות בפני עצמם שאחרי שבי. גיי עצי מו גר. במרוצת השנים למצב הנוכחי, שוב אין מגיס מחיסול הרצועה. היריה אחד מהם, אחרי כן: "בשעתו היה יזכות. אנחנו הצע" נו ללכת בדרך אחת. מפא"י החליטה בדרך אחרת. עכשיו, אחרי שהגיעו לאמצע הנהר, הויכוח הישן טוב אינו לענין. עכשיו אי אפשר לעצור. מוכרחים להגיע לגדה השנייה!" הוא ביטא בגלוי את אשר חשבו רוב רוי

הדרך לעזה: בעד ונגד

היסוד הרצועה לא יסיים את המלחמה. הנבול יזוז דרומה, אולם מאחוריו ייערך היריב המצרי להתקפות נוספות. פשיטות הפידאין ייתכנו גם אם הנבול יגיע עד רפיה. רק שזום אמיתי יחסל מצב זה.

הקלה זו תהיה במידה רבה שקודה נגד החמרת המצב הפנימי. ברצועה רחוסים קרוב ל-200 אהף פליטים ערביים, שצירופם למדינה יצור בעיות איזמות.

היסוד הרצועה יימנע על-ידי התערבות האמריקאים, שרא יסכדו זאת לעולם. אין ישראל עצמאית לנהל מדיניות בטחונית עצמאית. היסוד הרצועה יגרום להלם פסיכולוגי עמוק בעולם הערבי כולו, והאמריקאים יחששו פן הלם זה יעורר סופית את מעמדם בעולם הערבי. לכן ינקטו בעונשים המורים, נגד ישראל, כגון הפסקת המענקים, ואולי גם הפסקת המגבית והשידומים מגרמניה.

היסוד הרצועה יועזע את העולם הערבי. אמנם, כיום אין לצפות להתערבותן של הלבנון, ירדן ועיראק, וגם התערבות סורית לא תהיה מסופנת. אולם החיסוד יגבור את קצב המהפכה הערבית האנטי-ישראלית.

הרצועה היא קוץ כגוף המדינה. רק חיסודה הגמור יבטיח את השקט בדרום.

אין סיכויים קרובים לשלום, בשום דרך שהוא, וגם לא נעשית שום פעולה רצינית בכיוון זה. אפילו אם טענת-הנגד הראשונה נכונה, יביא חיסוד הרצועה להקלה גדולה במצב.

שום פליט ערבי לא יישאר בעזה בשעת כיבוש הרצועה. אין שום ספק שכולם ישתדלו להימלט דרומה, ושום ממשלה מצרית לא תעז להחום לפנייהם את הדרך. לגבי הפליטים, החיים כיום על חשבון א-ם, אין למעשה כל הברז אם יושבים הם בעזה או בפולט-סעיר.

בשאלה שה חיים ומוות, אין ישראל יכולה לקבל את דינם שה גורמים זרים. יש לנקוט בקו עצמאי, בדי כל התחשבות בתוצאות הבינלאומיות ובסכני שהדבר עלול לגרום.

בם המכריע של אורחי ישראל השבוע: שיש צורך לכבוש את הרצועה.

האמריקאים לא ירשו. אולם לפתע פתאום נתברר כי דברי בני גיי, לא היו רציניים. ממשלת ישראל חששה מפני סיבוב שני לא פחות מממשלת מצריים. לא היו מביינה זו הבדלים בין שרת ובן-גוריון: שני הם התנגדו לכיבוש הרצועה. הטיבה האמרי תית: האמריקאים לא ירשו (ראה מסגרת).

את גביסוס הרעיוני סיפק באופן מפתיע ראש המטה הכללי, רב-אלוף משה דיין, בני אם שנמסר לפרסום לכל העיתונים. דיין, הדמות הצעירה החזקה היחידה במחנה נחשב תמיד לאדם קיצוני. עתה הסביר: פעולות הפידאין אינן אלא המשך שרשרת ההתפלגויות של אנשי-כנופיות ערביות במשך דור שלם, מן הסוג הרגיל בעולם הערבי (דוגמה: תקריות-גבול בין סעודיה והירדן). לכן דרושות פעולות-הגמול כדי לשכנע את ממשלות ערב לרסן את אנשי הכנופיות. היתה זאת ההערכה המוסמכת של ממשלת ישראל. והיתה זאת טעיה פנטסטית בהערכת המצב לאמיתו — עדות נאמנה כי המשטר הקיים בישראל לא שכה דבר ולא למד דבר מאז מאורעות 1921.

א-א. פעולות הפידאין אינן מלחמה פרטית של כמה אנשי-כנופיות. זוהי מערכה צבאית מתוכננת, למען מטרות פוליטיות מוביקות, שמצריים יכולה להפסיקן ולחדשן ככל שתרצה, בהתאם לכיוון הרוח. נוכח מצב זה אין פעולת-הגמול עונה על צרכי המציאות. ההערכה הממשלתית הרשמית שוב אינה אלא פתח להתחמקות מהכרעות אמיתיות. לא חשוב מי התחיל לפני שבועיים ב-סיבוב האחד-רחצי, מה היו מטרותיו הגלוי

יות או הנסתרות, החיצוניות או הפנימיות. הציר-הסיבוב הטיל אור על מסקנה שאין מנוס ממנה: בפני ישראל עומדת הברירה של או — או.

משפט

רומאן בהמשכים

רפי חייט היה תלמיד מוכשר בבית-ה-ספר, אך לא חביב על חבריו. בנה של מש-פה ספרדית מיוחסת, שפצעי-בגרות נראו תמיד על פניו הרוים, הפתיעו לא פעם את מוריו ותכריו, אך כשרונו חיפה על כך. כשהחליט להיות לעיתונאי-ספורט בחיפה נתקבל רפי, אז בן 18, לנסיון בכמה עתו-נים, ביניהם העולט הזה. שלח מדי פעם בקבלות רשמיות על תחרויות כדורגל ואיגרוף בחיפה.

אולם שירותו לא השביע רצון: העולם הזה לא חידש את תעודת-העיתונאי שלו ש'תוקפה פג בסוף 1952, והחל מגליון העולט הזה (797) מ-ים 5 בפברואר, 1953, נמחק שמו גם מרשימת המערכת (מדור "משתתפים בקבועים"). במקום זה החל רפי עובד בתפקיד דומה למען השבועון ספורט ישראל. אחר כך גויס לצבא, בילה את מרבית תקיפת שרותו בבתי-החולים.

כתבת "הדרך-נאנסת". אולם רפי לא התייאש, העמיד פנים כאילו הוא ממשיך לכתוב כתבות בעיתונים שונים. הוריו איפ-כרו לו לרבוין בקפה עטרה ומקומות דומים, עד שהופיעה סמלת צעירה מחיל-הים. ש'ההליטה אחרי שיחרורה להיות לעיתונאית. קשריה עם הדור היו טובים, התוספת ה' חיפאית ביטח-המזל הדור-כרמל חיפשה כת-בה, וכתבלבים אין. הסמלת הפכה עתונאית.

כך פגשה את רפי חייט, שרגנו אחריו שיש לו קשרים ייחודיים עם יצאניות ואולי העולם התחתון. משום מה רצתה הסמלת לערוך מחקר מקיף על עולם תחתון זה. היא ביקשה את הדרכתו של רפי, שנתגלה במהרה כי מודרך מצויין. תחילה ערכו השניים בקורי נימוסין בכמה בתי-זונות, אחר-כך ביקרו ב'מאורות-חאשיש' רפי הציג את ידידתו בפני שניים מדועיה-הזונות החשובים בעיר. הח' בירה הוסיפה לשמות, עישנה כנראה חאשיש.

המטך העלילה לוטה ערפל. למחרת היום התעוררה הצעירה משינת-עלפון, כשבגדיה קרועים. כמתוך הלום נזכרה שזאנסה. מזרה מטעם "דבר". הכתבה לא נכ'תבה, אולם שני רועי-זונות ורפי הובאו ל'שני אחד נידון לשישה חדשי מאסר. רפי ר'השני זוכו מחוסר-היכחות. כדי למנוע פגיעה בכבוד הצעירה, נגנזה הידיעה בעתונות. רפי חזר, למראית עין, למוטב, החל לומד משפטים באוניברסיטה.

דומה שלימדיו בשטח זה הועילו, אם כי למטרה אחרת. הוא הכיר את אחד מחבריו לכיתה, בן לאב עשיר, סיפר לו בסודי סודות שבתוקף "תפקיד עתונאי" נאלץ לאסוף עליו חומר, היות וגרם בכיכול, ליציאת אחת ה'מכרות המשותפות שלהם לחיי זנות. הצעיר נבהל, אולם עם נסיעתו לחוף-לארץ חשב ש'הענין מחוסל.

רפי חשב אחרת. הוא הכיר את נעמי ברוס, בת למשפחת עולים מגרמניה. צעירה תכולת-עניינה, בעלת שערות שטיניות וגוף שנחשב, על ידי חבריה הימאים; ל"הורג". הרומאן היה קצר, נסתים בשבוע שעבר כאשר נעמי נפגשה "בתוקף תפקידה ה'עונאי" עם חברו לכיתה של רפי, שחזר בינתיים ארצה. לדברי ידידה סיימה נעמי קורס לעתונאות מטעם איש-דבר, פ. גץ. על כל פנים, הציגה את עצמה כ'נעמי מדרמן עתונאית", סיפרה לצעיר המבוהל ש'נאלצה לאסוף עליו חומר. ת'ך כדי כך נאלצה, לדבריה, לשוחח עם אנשי העולם-התחתון, שבנו 20 ליי עבור כל שיחה.

הצעיר ביקש שתשלח את רפי. בתיווכו האזיב הושג סידור: 500 ל"י לצעירה, 50 ל"י כדמי תיווך לרפי עצמו. אולם הצעיר פנה לאביו, איש עסקים מצליח, זה פנה למשטרה, והכנו שטרות מסומנים, קציני משטרה באורחת התיישבו באותו בית-קפה, הצמדו חמד נאסר כשהכסף בידו.

מה עם רפי? אחרי שישיבה נעמי חמשה ימים במעצר בחברת זונות, שוחררה השבוע בערבות של אביה בסך 500 ל"י. שאלה: "מה עם רפי?" עיר-דינה יעץ לה לדאוג לעצמה. רפי נשאר במעצר למשך שלושה ימים נוספים.

מנגנון החושך

היד הארוכה

עלילותיו הפליליות של רפי חייט (ראה לעיל) לא היו מעוררות תשומת-לב מיוחדת, אלמלא קציני-משטרה בעל שלושה כוכ' (המשך בעמוד 12)

מקשר נוביך לחיי מנגנון החושך